

Ngang qua

Tôi đi ngang qua em, trong buổi chiều Đông lạnh lẽo.

Tôi đi ngang qua em, trong phút hơi ấm còn vương.

Tôi đi ngang qua em, trong tiếng lá rơi xào xạc.

Tôi đi ngang qua em, trong nhịp tim cuối cùng của tôi.

...

Tôi gặp em trong một ngày mà gió rít thổi lửa qua từng khe áo tôi làm tôi run lấy bầy. Chiếc lá trơ trọi cuối cùng của mùa thu còn sót lại, gặp cơn gió lớn rồi cũng phải gục ngã. Nó phải rời phải thân cây mẹ yêu dấu, nơi đã nuôi dưỡng nó từ một mầm lá non cho đến khi là một chiếc lá to lớn và đẹp đẽ.

Tóc tôi bay loạn, từng mùi thơm của tóc xỏa ra. Tôi vuốt lọn tóc và thầm ngân nga một câu hát: "Hè sang thu tới, mà anh chưa đến, khung trời kia một màu trắng xóa..." Mặc dù bài hát không liên quan đến thời tiết lúc này, nhưng tôi cảm thấy nó rất hợp với tâm trạng của tôi.

Người ta qua lại có cặp có đôi, còn tôi chỉ vẫn vợ cô đơn một mình đến chạnh lòng.

Liệu có khi nào ta xao huyền, chỉ vì một người xa lạ lướt qua nhau? Và cũng liệu rằng có khi nào chúng ta dừng lại, chỉ vì một phút duyên phận nhỏ nhoi trong biển đời của cuộc sống?

Tôi đã có em và rồi lại mất em, để rồi giờ đây giữa hai chúng ta bước qua nhau như hai dòng kẻ giao nhịp một lần.

...

Ting ting!

Tiếng còi mở cửa xe buýt vang lên, tôi huyết sáo ngồi lơ đãng chẳng thêm để ý. Vì nhìn trên bảng số chờ xe thì chiếc xe mà tôi cần còn phải ba mươi phút nữa mới đến nơi. Lạ thay, hôm nay tôi lại chú ý đến cái bảng chờ xe buýt này.

Từ trên xe buýt, dòng người chậm chậm bước xuống. Có người rất nhanh xuống xe đã rời khỏi điểm dừng đông đúc, có người thì tiếp tục đứng đó chờ cho đến chuyến xe buýt tiếp theo mình cần.

Một cô gái có dáng vóc khá thường, nhẹ bước lướt qua tôi khiến tôi vội chú ý. Thông thường tôi không có thói quen ngược nhìn người lạ, nhưng điểm không bình thường ở đây của tôi hôm nay là vì tôi lại bỗng dừng làm vậy. Chắc có thể là vì mùi hương của cô ấy, nó thơm nhẹ nhẹ, và khác hẳn với những loại nước hoa sực nức mà tôi hay phải ngửi thấy nơi công sở.

- Thơm quá!

Theo thói quen tôi chậm trễ tự thán một câu, vô tình, dường như câu nói ấy lọt vào tai nàng.

Nàng chợt quay lại nhìn tôi, tôi lập tức tròn xoe đôi mắt, bởi vì trước mặt tôi là một cô gái đẹp, có nụ cười sáng ngời. Đời tôi chưa bao giờ nhìn thấy người con gái nào cười đẹp như vậy.

Tôi ngơ ngác, nhìn ngang nhìn dọc, nhìn quanh nhìn ngửa. Ở mà cả cái điểm dừng xe buýt này đâu chỉ có riêng mình tôi, chắc nàng nhìn ai đấy, còn tôi thì tự huyễn tưởng lấy chính mình, biết đâu được đấy.

Nghĩ vậy, tôi lại ngồi rung đùi vắt chân huýt sáo băng quơ như chưa nhìn thấy gì. Và cũng coi ánh nhìn của nàng như gió thoảng qua, và nó chẳng phải dành cho mình.

- Anh!

Nàng chợt cất giọng, âm thanh kéo dài, nghe như tiếng vĩ cầm.

Trời sớm, gió lại mát, hương thơm thoang thoang của nàng khiến tôi nhắm hai mắt lại. Tôi cảm nhận thế giới như đang vây quanh tôi vậy gọi tôi, ờ nhưng mà chắc vẫn không phải là gọi mình.

Tôi nhe nhón cười, tự lắc đầu như một thằng điên.

- Tôi gọi anh đấy, bị điếc sao?

Gì thế, nàng chửi tôi sao? Ồi sao mà cái âm thanh ấy nó lại tuyệt diệu đến vậy, tiếng dương cầm du dương, Mà tôi vẫn băng quơ, chắc nàng chửi tên nào đấy, chứ chẳng phải mình đâu nhỉ. Mình không đẹp trai, không giàu có, đi xe buýt thế này cơ mà, khuôn mặt đại trà, khả năng không phải.

Bốp!

- Ai da!

Tôi tru lên một tiếng, ngửa đầu lên trời, trong lòng như thức tỉnh. Cái ông đồng đau điếng, tôi mở mắt ra nhìn và vẫn thấy gương mặt đấy.

À, tôi lại tự ngẫm, hẳn là nàng đá ai đấy, không phải tôi, chắc là đá nhầm. Nhưng bàn chân tôi đau thật, tôi tiếc nuối tự nhảm, chắc là nàng bị loạn thị, xinh đẹp vậy mà có tật, tiếc.

- I i i...

Nàng chợt lí nhí trong cổ họng, hơi phát ra tiếng, bàn chân bé nhỏ của nàng dẫm đất tức giận rất đáng yêu. Nàng tiến tới nhẹ nhàng cho tôi một cái bạt tai.

- Ồ!

Tôi ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, ôm tai kêu la oai oái:

- Sao em lại véo tai anh, ơ đau...

Nàng thở dốc nói không ra hơi:

- Tôi... tôi gọi anh nãy giờ... Sao anh không trả lời...

- Ồ thì...

Tôi tặc lưỡi, rồi nói tiếp:

- Anh tưởng em gọi ai đấy, xinh đẹp vậy mà...

Nàng nghiêng giọng:

- Tôi chưa thấy ai làm xe ôm như anh mà thờ ơ với khách như thế! Bộ không muốn kiếm cơm hả?

- Cái gì? Xe ôm?

Tôi giật bắn mình dựng đứng. À hóa ra là vì cái lý do ấy, nàng nghĩ tôi là một thằng xe ôm. Cảm tình của tôi chột mắt sạch, tôi có chỗ nào giống xe ôm cơ chứ?

- Này!

Tôi chống nạnh hét lớn.

- Cô bảo ai là thằng xe ôm đấy! Tôi xấu nhưng cũng có giá của nó nhé!

Tôi cảm thấy mình bị xúc phạm nghiêm trọng, đường đường là một anh chàng trưởng phòng IT chính hiệu, lương tháng hơn chục củ, chẳng qua vì tiếc tiền nên mới đi xe buýt. Ăn mặc còn sành điệu như thế này cơ mà, thế mà trong mắt nàng tôi lại thành một thằng xe ôm ư? Tôi chắc rằng còn nhớ kỹ hôm nay trước khi ra khỏi nhà đã trải chuốt bóng bẩy, nom tôi phải như một quý ông lịch thiệp chứ nhỉ, họa chăng nàng bị ám đầu.

Nàng nghe thấy tôi nổi đóa, liền giật mình sững sờ rồi vội vàng nói:

- Ôi em xin lỗi, tại em thấy anh ngồi lù lù một đồng cạnh cái xe lâu lắm rồi. Nên tưởng anh làm xe ôm, hôm nay em có việc gấp quá...

Nàng bẽn lẽn xấu hổ nói, lấy tay che nửa mặt, hành động dễ thương ấy rơi vào mắt tôi khiến tôi không sao tiếp tục nổi nóng.

Tôi hất cằm nhìn ra đường, hôm nay chuyến xe buýt mà tôi chờ đúng là lâu hơn thường ngày thật. Còn cái ông xe ôm ở đây nữa, cũng trùng hợp quá thể, vút cái xe máy nằm lù lù một đồng lâu như thế mà không có người trông, báo hại tôi ngồi cạnh bị hiểu lầm thành tài xế xe ôm. Mà kể cũng lạ, ăn mặc thế này cơ mà...

- Cô đi đâu thế?

Tôi trầm giọng hỏi.

Nàng cúi đầu, vuốt vuốt lọn tóc cho vào nếp rồi nói:

- Em đi dự thi tuyển, hôm nay là ngày phỏng vấn chính thức, mà chờ lâu quá vẫn chưa thấy xe buýt đến, nếu trễ giờ thì coi như công việc này kết thúc ngay từ khi nó chưa bắt đầu.

Tôi nom bóng dáng nàng, như tiểu thư con nhà quyền quý, ấy vậy mà lại cũng khổ tâm như bao người khác vậy sao. Bây giờ có lắm cô tiểu thư cậu ấm nhà có của ăn của để không thích làm, lại chạy ra ngoài làm công cho người khác tự hành xác mình. Tôi tặc lưỡi tự nghĩ, chắc hẳn nàng cũng là một người như vậy!

Xùy xùy!

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy chiếc xe buýt quen thuộc đã xuất hiện, tôi chỉ nhẹ lắc đầu rồi quai bước bước lên xe.

Nàng cũng bẽn lẽn bước theo tôi. Tôi lắc đầu tự nói:

- Không phải chứ, trùng hợp như vậy?

Tôi bước vào trong khoang xe đặt mông xuống ghế ngồi, bắt gặp ánh mắt nàng đang tròn xoe nhìn tôi, nàng cũng ngồi xuống bên cạnh tôi vì đó là chiếc ghế cuối cùng. Miệng nhỏ giọng lí nhí như để thanh minh vì sợ tôi hiểu lầm:

- May quá, xe đến kịp lúc!

Tôi hiếu kỳ tò mò hỏi:

- Vậy cô phỏng vấn ở công ty nào vậy?

Tôi có hơi chút khần trương, vì hôm nay, công ty của tôi cũng có một đợt phỏng vấn, và dĩ nhiên là trùng hợp thay, tôi là người sẽ trực tiếp phụ trách cuộc phỏng vấn này và quyết định kết quả. Tôi không muốn nhất, chính là dĩ nhiên lại có thêm một sự trùng hợp nữa, là nàng lại phỏng vấn ở công ty của tôi, như vậy thì ông trời cũng thật quá trêu người rồi.

- Em phỏng vấn ở công ty Mobistar...

Tôi gạt đầu thờ phào:

- Là hãng công nghệ của Tàu đó hả?

Thì ra nàng không phải phỏng vấn ở công ty của tôi, dẫu vậy thì tôi cũng cảm thấy tôi với nàng cũng có quá nhiều duyên phận trong cái cuộc gặp gỡ chóng vánh này rồi.

Tôi ngồi yên, lẳng lặng thở đều từng nhịp cho đến lúc xuống xe. Cả chuyến xe tìm tôi cứ đập loạn nhịp liên hồi, là vì lần đầu tiên tôi được bắt chuyện với một cô gái xinh đẹp đến như vậy. Cũng là vì lần đầu tiên có một người con gái xinh đẹp lễ phép, và nói chuyện duyên dáng lịch thiệp như vậy đối với tôi. Nếu không phải vì một vài điều trùng hợp, tôi hẳn sẽ cho rằng là nàng thích tôi, vậy đấy, nhưng vẫn chỉ là trùng hợp mà thôi.

Tiếp theo, cả buổi làm việc buổi sáng, tâm hồn tôi như lâng lâng nhớ nhung. Tôi nhớ cảm giác ấm nóng của người con gái ngồi cạnh, hơi thở nhẹ nhàng, mùi hương thoảng qua mùi con gái, thật tuyệt vời. Cả buổi sáng làm việc tôi không sao tập trung, thí sinh phỏng vấn trả lời, tôi cứ âm ờ cho qua chuyện. Tôi cắn bút thăm nghĩ, nếu thực sự có duyên một lần nữa, tôi có nên làm quen với nàng hay không.

Nhưng rồi tôi vội vã gạt phăng cái ý định ấy đi, một cô gái xinh đẹp, trên một chuyến xe buýt. Mỗi ngày có hàng tá các kiểu cô gái như vậy, đây cũng chỉ là một sự tình cờ ngang qua trong đời ta mà thôi, mỗi người đều lướt qua nhau một lần, nhưng chưa hẳn là sẽ có cơ hội đến với nhau, là bèo nước gặp nhau không duyên không phận.

Hết buổi, tôi trở về nhà như thường lệ và trong tâm vẫn còn nhớ mang máng hình bóng người con gái ấy, người con gái đã làm tim tôi xao động.

...

Một ngày mới.

Tôi lại bắt đầu chờ chuyến xe buýt quen thuộc.

Theo thói quen, tôi thường cúi gằm mặt, và chỉ thi thoảng mới ngược lên nhìn bảng số thời gian chờ xe buýt. Hôm nay tôi có cảm giác lạ thường, và một tinh thần khẩn trương đảo mắt nhìn quanh. Tôi hy vọng sẽ không là bèo nước gặp nhau, tôi hy vọng rằng tôi sẽ một lần nữa được nhìn thấy cô ấy, ít nhất là chỉ thoáng qua. Vì như vậy chứng tỏ rằng tôi có duyên có phận, rằng không phải cô ấy, người làm cho tim tôi đập nhanh, chỉ là hàng tá cô gái xinh đẹp trên những chuyến xe buýt mỗi ngày.

Tôi cố gắng tìm kiếm, lại tìm kiếm, nhưng chỉ để lại là thất vọng. Có lẽ đó là thứ định mệnh vốn dĩ đã an bài, chúng tôi chỉ là hai thứ ở vô cực, vô tình một lần duy nhất trong đời lướt qua nhau, chỉ là một sự thoáng qua đến lạnh lùng.

Tôi thất vọng cúi gằm mặt, tim như lặng đi, miệng thở dài ngao ngán.

- Anh đang tìm ai à?

Chợt cái giọng nói thánh thót, âm thanh nghe đến tuyệt diệu lọt vào tai tôi. Tôi như chết lặng, phải chăng là tôi đang mơ, là vì tôi quá kiếm tìm nên sinh ra ảo giác.

Tôi lắc đầu tự nhủ:

- Là không phải, không phải...

Rồi lại tự ngừng đầu lên để cố gắng xác định rằng trước mắt tôi không hề có ai. Nhưng:

- Ta da!!

Đôi mắt đẹp, nụ cười thiên thần, đúng là cô ấy rồi. Cô ấy đang mỉm cười nhìn tôi, khiến tôi cứng đờ hết cả người. Tôi mừng rỡ như muốn phát điên, muốn ôm cô ấy vào lòng và thì thào tất cả những gì mà tôi tưởng tượng, là nhớ nhung. Nhưng tôi vẫn lý trí được rằng chúng tôi là hai con người xa lạ, và cố gằng lòng mình từng chút một giọng nói:

- À vâng, chào cô, không chờ ai cả, là chiếc xe buýt...

Tôi lúng túng nói được vài câu, rồi im bặt không nói thêm tiếng nào.

Nàng cúi gằm mặt, hai má hơi phỉm hồng nhìn trông càng xinh đẹp. Tim tôi càng đập nhanh, chuyển xe buýt đến sớm hơn mọi khi. Và khi hai chúng tôi lên xe thì đã hết ghế, tôi và nàng đứng đối diện nhau vào bám vào thanh sắt trên phía trần xe để giữ thăng bằng. Nàng có vóc người thường mảnh khảnh, nhưng cũng trội hơn về chiều cao, cái mũi trắng bóc và đôi mắt to tròn.

Chúng tôi mắt đối mắt, môi đối môi, hơi thở chỉ cách nhau một khoảng cách rất ngắn trong khoảng không gian chật hẹp của xe buýt.

Cánh cửa xe đóng lại, hai má tôi nóng bừng, không hiểu sao tôi đối diện với đôi mắt của cô ấy nhìn mình, lại có cảm giác không tự tin đến như vậy. Mồ hôi sau lưng tôi ướt đầm, cả chuyến xe không nói tiếng nào, và chỉ có thể nghe thấy duy nhất nhịp thở từ hai chúng tôi.

- Phòng vấn... thế nào...

Cuối cùng, tôi cũng mở miệng nói được một câu, như để xua tan bầu không khí căng thẳng. Cô ấy cũng như nhìn thấu tâm tư của tôi, hai má phỉm hồng càng thêm đậm, chỉ nhẹ cúi đầu nói lí nhí:

- Ừm...

- Tôi được nhận rồi!

Cô ấy nói năng lưu loát mạch lạc, ít nhất không run như tôi. Nhưng tôi luôn có cảm giác, là thứ khoảng cách giữa hai chúng tôi, đôi lúc rất mong manh, rất dễ vỡ. Nó bất cứ khi nào cũng có thể bứt phá, và đi đến một sự việc không tưởng.

Kít!

Phanh xe buýt bất chợt thắng lại, người tôi đổ nhào về phía trước, thân thể khó giữ thăng bằng.

Tôi và cô ấy, mặt chạm mặt, môi chạm môi, mắt đối mắt, khoảng cách gang tấc ấy như bị kéo gần lại. Trong phút giây tích tắc của số phận ấy, cô ấy đã nhắm chặt mắt lại, và để mặc cho mọi chuyện tiếp tục diễn ra. Tim tôi như đứng lại, nhưng dường như vẫn là số phận trêu đùa con người, khoảng cách ngắn ngủi, tưởng như đã chạm, nhưng chỉ còn một chút ít nữa thôi, là tôi sẽ thực sự hôn lên môi cô ấy.

Tôi có thể cảm nhận được môi cô ấy, dù thực tế là cả hai vẫn chưa chạm vào nhau. Nhưng như thế đã là quá đủ, mùi hương con gái, là loại hoocmon quyến rũ lớn nhất đối với đàn ông, và sẽ chẳng ai có thể kìm lòng được. Con thú trong tôi như muốn sôi trào, nhưng thật may mắn, tôi cũng đã kìm nén được lòng mình. Vì tôi ý thức được rằng, hai chúng tôi, chỉ như hai người xa lạ...

Tôi nhanh chóng đứng vững và lấy lại thăng bằng, khuôn mặt tôi đã đỏ ửng vì xấu hổ. Trong phút giây chóng vánh ấy, chúng tôi đã gần như mi nhau trước tất cả các cặp mắt đang đổ dồn về phía này, trong khoảng không gian xe buýt chật hẹp. Khổ kè đối với tôi ghen tỵ ra mặt, vì được đứng trước người đẹp, hơn nữa còn là một sự cố xảy ra mà gã đàn ông nào cũng mong muốn.

Tới điểm dừng, tôi xuống xe, chỉnh lại trang phục cho ngay ngắn, ngoảnh đầu nhìn lại lên xe buýt. Tôi phát hiện nàng đang lén lút nhìn tôi rồi vội quay đi, miệng tôi nở một nụ cười nhẹ nhàng. Chí ít là xem như đã có chút thu hoạch, tôi với nàng quả thật có duyên phận, ít nhất cho đến lúc này.

Và một ngày làm việc mới bắt đầu, tôi lại tiếp tục lẩn xả vào công việc, nhưng vẫn không sao quên được nàng. Thậm chí nỗi nhớ hôm nay còn tăng lên gấp bội so với hôm qua. Chính là cảm giác ấy, môi chạm môi, gần như gang tấc, con tim đã như ngừng đập trong giây phút ấy.

Cả buổi hôm ấy, lại tiếp tục là một ngày làm việc lơ đãng, cũng may tôi là sếp. Nếu tôi là một đứa nhân viên thì chắc rằng hôm nay đã bị gõ đầu không biết bao nhiêu lần rồi.

Tôi lơ ngơ, chờ đợi thời gian trôi, và cảm giác rằng nó trôi rất chậm. Thứ tôi đang chờ chính là buổi sáng tiếp theo đi xe buýt, có thể được gặp lại cô ấy, thời gian tuy không nhiều, nhưng đó là thứ tôi mong muốn. Nhưng sao ngày này trôi đi chậm như vậy, thời gian hình như cố tình khiêu khích tôi. Cả một quãng thời gian đằng đằng tôi băng qua, mà cũng chỉ chưa đến ba mươi phút. Rõ ràng là thứ gì người ta càng mong đợi, lại càng làm cho người ra thiếu đi sự nhẫn nại, dù cho thời gian không thay đổi, vẫn là có cảm giác đã chờ đợi rất lâu.

Kết thúc một ngày làm việc mệt mỏi, tôi lên chuyến xe buýt trở về nhà và cũng không hy vọng gặp được nàng. Bởi vì tôi biết rõ khoảng thời gian đi làm có thể trùng hợp, nhưng khoảng thời gian trở về, là một sếp IT như tôi, vẫn là muộn hơn so với nhân viên bình thường. Vì vậy để gặp được cô ấy, là điều không thể nào...

Tôi lầm nhảm trong đầu ba từ "người xa lạ" để cố quên đi cái khoảnh khắc dày vò tim tôi ấy, cái khoảnh khắc khiến tôi lơ ngơ lơ ngơ như thằng điên suốt cả một ngày trời.

Nhưng mà trời đất, ông trời lại như trêu người tôi vậy, khi tôi vò đầu bứt tai bước lên xe buýt, thì có một cặp mắt chăm chú nhìn tôi khiến tôi đến giật nảy mình.

- Là cô!

Tôi giật mình cứng người, lại chảy mồ hôi ròng, chúng tôi có duyên đến như thế sao?

Cô ấy ngồi ở một góc cuối xe, phù hợp ở nơi đó là chiếc ghế cuối cùng còn sót lại. Tôi gãi đầu bước đến đặt mông ngồi xuống, cả người tôi lại đơ như khúc gỗ.

Ghế cuối rất nhỏ và sát gần nhau hơn, tôi có thể cảm nhận được da thịt cô ấy, ở ngay bên cạnh. Mềm mại thơm ngát, khuôn mặt xinh đẹp với đôi mắt đang nhìn từng cử chỉ của tôi. Cả hai bên lên xấu hổ, tôi luôn có cảm giác, dường như cô ấy cũng có cảm tình với mình. Chỉ là không phải là một điều dễ dàng, con gái mở lời trước, đâu sao có chút miễn cưỡng.

...

Tôi và cô ấy, cứ như vậy tiếp diễn, ngày qua ngày, tháng qua tháng.

Cho đến bây giờ đã được ba tháng trôi qua.

Khoảng cách giữa tôi và cô ấy vẫn cứ như vậy, không tăng không giảm. Là một thứ khoảng cách mong manh đến vô hình, có đôi lúc ánh mắt chúng tôi chạm nhau, để rồi lại quay đi.

Có đôi lúc thắng phanh xe buýt, chúng tôi chỉ là vô tình, nhưng cả hai lại như cuồng nhiệt lợi dụng phút giây ấy để chạm vào nhau dù chỉ trong tích tắc.

Mọi chuyện tiếp diễn cho đến bao giờ?

Tôi yêu cô ấy mất rồi, tôi dám chắc chắn và khẳng định với lòng mình như vậy.

Nhưng cuối cùng là gì chứ?

Chúng tôi cho cùng vẫn chỉ là hai người xa lạ, một lời yêu thương chưa nói, một thứ tình cảm vô hình đang buộc, khiến cho con tim bị dày vò thốn thớt đến từng ngày.

Trong nảo tôi thì hét lên "Anh yêu em!".

Nhưng hành động của tôi thì ngược lại, bước một bước ra xa cô ấy hơn, và rõ ràng là cô ấy cũng cảm nhận được điều ấy. Khoảng cách mong manh vẫn cứ như vậy, cho đến khi nào là dừng lại, tôi có thể cảm nhận được mình đã có được cô ấy, là tay nắm tay trong tiềm thức.

Và hai chúng tôi đã yêu nhau từ rất lâu, từ rất lâu trong ý thức của mình, cô ấy cũng như vậy, không chỉ là đơn phương. Chỉ là, rốt cuộc thực tế chúng tôi vẫn chỉ là hai con người không quen biết nhau.

Cuối cùng, là lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ấy. Cô ấy đã dừng lại, chết lặng nhìn tôi đến ba bốn phút, và chỉ như chờ đợi một điều gì. Tôi vẫn nắm chặt tay, dừng khí của tôi đâu, tôi mất sạch. Để lại chỉ là một tiếng thở dài, đó là lần cuối cùng tôi có thể nhìn thấy cô ấy. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy một cơ hội rõ ràng hiện hữu như thế trước mắt tôi, lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ấy như đang hét vào mặt một thằng hèn như tôi rằng "Sao anh không nói yêu em đi?". Cô ấy quay lưng đi, bóng lưng biến mất vào màn đêm, để lại một thằng con trai hèn hạ như tôi không có đủ dũng khí để mở lời. Chỉ vì tôi vẫn sợ, là tất cả những gì tôi nghĩ từ trước đến nay, chỉ là một sự tưởng tượng đến mức thái quá.

Kết!

Nhưng khi cánh cửa xe buýt đóng lại, chiếc xe chuyển bánh, bên dưới ánh đèn cửa sổ xe, tôi đã nhìn thấy cô ấy đứng dưới mưa, ngón tay đan vào nhau thành hình trái tim, và ra dấu hiệu cho tôi biết. Một trái tim tan vỡ, trái tim bằng ngón tay đan vào nhau của cô ấy tan ra, trái tim ấy là làm cho tôi xem, cô ấy đã nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi không biết là do mưa, hay là do cô ấy đang khóc, vì khóe mắt của cô ấy đã ướt nhoe.

Thì ra tôi không hề ảo tưởng, chúng tôi đã yêu nhau rồi, từ rất lâu.

Và cô ấy, cũng yêu tôi.

Tôi lặng người đi trong chốc lát, thời gian như ngừng trôi.

Tôi muốn hét lên, và muốn dừng chiếc xe ngay lại nhưng không thể, tôi chỉ có thể trân trối nhìn cơ hội trôi đi, và vụt qua trước mắt mình.

...

Ngày tiếp theo.

Ting ting!

Chiếc xe buýt cuối cùng trong ngày, là chín giờ rưỡi tối, tôi không hề thấy cô ấy.

Tôi bất an từng chút một, một ngày này tôi không thể gặp được cô ấy như thói quen, lòng tôi như phát điên.

Rồi thêm một ngày nữa, và lại một ngày nữa trôi đi. Kể từ đó, tôi đã vĩnh viễn không còn thấy cô ấy bất cứ một lần nào nữa trong đời, chính tôi đã ngu ngốc đánh mất tất cả, khi đã đánh mất một thứ, còn có thể tìm lại được không?

Ba tháng ấy trôi qua với tôi như một giấc mộng, tôi tự tát vào mặt mình, tự xỉ vả chính mình và nói mình là một thằng ngu. Thượng đế đã cho tôi vô số cơ hội, vì sao tôi chưa một lần, dù chỉ một lần có dũng khí nói ra điều mà mình suy nghĩ. Là vì tôi nhát gan, là vì tôi sợ hãi, hay là vì tình yêu tôi dành cho cô ấy là chưa đủ đến mức tôi bất chấp mọi giá để nói ra.

Tôi thần thờ từng ngày, gầy rộc đi trông thấy.

Mỗi sáng lại ngược nhìn xe buýt đôi theo. Ba tháng thời gian như một giấc mộng, khoảng cách gần như gang tấc rồi lại thành vô hình. Cô ấy đã biến mất vĩnh viễn, đúng như câu nói bèo nước gặp nhau, có lẽ không đọng lại chút gì.

Tôi cứ chờ như vậy, cho đến ngày kì tích xuất hiện, nhưng không, cái kì tích ấy vẫn không có. Là cô gái xinh đẹp mỗi sáng, là mặt đối mặt, môi chạm môi, là hai cái chạm tay ngỡ ngàng, phút giây tiếp xúc da thịt nhẹ nhàng. Rồi cuối cùng tất cả cũng chỉ như một giấc mộng thoáng qua trong đời.

Sống giữa đời, ai cũng như vậy, cũng sẽ có một lần lướt qua những người làm con tim ta rung động. Nhưng thực sự nó chỉ là một lần lướt qua nhẹ nhàng, nếu như chúng ta không biết nắm bắt lấy, cơ hội sẽ vĩnh viễn biến mất. Giống như tôi, tôi đã có thể có em, nhưng rồi đã để em vượt mất khỏi tầm tay tôi mãi mãi. Ba tháng thời gian, không dài, cũng không ngắn, nhưng nó như một khoảng ký ức thời gian mãi lắng đọng trong tim ta.

Giờ đây, mỗi ngày tôi vẫn chờ đợi, nhưng tôi đã chắc chắn biết rằng, cơ hội giữa chúng tôi giờ đã hết. Chúng tôi, chỉ như hai người xa lạ, vô tình trong đời một lần lướt qua nhau mà thôi...

Đó chỉ là "Ngang Qua".